

— Đồng chí giám đốc chết rồi ư?

Văn Bình lắc đầu :

— Không. Chắc chỉ ngắt đi một lát thôi.

Tên vệ sĩ nhấc điện thoại, xin số của Bô-rét.

Trong vòng một phút, tiếng nói của Bô-rét đã vang lên ở đầu dây. Tên vệ sĩ xưng tên rồi báo cáo sự việc xảy ra.

Bô-rét căn nhắc :

— Trong khách sạn có ai biết không?

Tên vệ sĩ đáp :

— Thưa không.

— Vậy các anh khiêng Bônkốp bằng cửa sau xuống xe chở vào khu hồi sinh. Đồng thời, gọi Vêlana về văn phòng trình diện.

— Thưa còn ông Kevin?

— Bảo anh ta cứ ngủ đi để lấy sức. Sáng mai 8 giờ sẽ có người đánh thức dậy.

Tên vệ sĩ vâng dạ một hồi rồi gác ống nói. Văn Bình thở dài rút điều thuốc cuối cùng ra hút.

Cuộc tiếp xúc với Z-233 đã thất bại. Z-233 đã đến hay chưa đến? Z-233 là ai? Những dấu hỏi rối rưng quay cuồng trong óc Văn Bình. Dáng điệu thờ thẩn, chàng tì tay vào cửa sổ nhìn xuống đại lộ Các Mác rộng mênh mông.

V

Người đẹp Hoa Bắc

THẾ là hết một đêm ở Mạc tư khoa.

Văn Bình hăng ao ước cơ hội được nghênh ngang đến thủ đô Liên xô, la cà xuống xóm yên hoa, uống rượu vodka Leningrát trong phòng ấm áp với người đẹp giữa lúc bên ngoài đồ tuyết. Nhưng ao ước của chàng không thành.

Mạc tư khoa là trạm bẫy của du khách tây phương, mỗi bước đều có nhân viên mặt vụ theo sau, nhưng cũng là thiên đường. Vì Liên xô thêm ngoại tệ hơn dất hạn thêm mưa rào nên du khách có thể tự do vào cửa hàng quốc doanh mua đồ và trả bằng... ngoại tệ, không phải đổi chác theo luật lệ hối đoái phiền phức. Quen với cảnh đợi tắc-xi rã rời từ chi ở Sài gòn, Văn Bình ao ước được gọi tắc-xi Mạc tư khoa. Trong thành phố có 11.000 tắc-xi do Nhà nước làm chủ, lúc nào kêu cũng có vì

lễ giản dị dân chúng không đủ tiền đi tắc-xi. Họ chỉ có thể bỏ ra 5 kô-pếch để đi xe điện ngầm hoặc xe buýt. Xe dịch bằng cách này rất tiện lợi: trên xe không có người bán vé, khách được tự do bỏ tiền vào cái hộp ở cuối xe, nên nhiều công dân đã quy tiền Nhà nước. Họ lý luận là Nhà nước quá giàu, họ lươn lẹo 5 kô-pếch chết đói cũng không sao.

Trên lý thuyết, nạn mãi dâm đã bị hoàn toàn tiêu diệt. Nhưng trên thực tế, xã hội lâu xanh Mạc tư khoa còn bành trướng hơn ở các nước Tây phương nữa. Chơi gái ở thủ đô số viết không sợ bị bệnh. Vì gái là xa xỉ phẩm, chỉ dành riêng cho nhân vật cao cấp và... du khách.

Dân Nga nghèo kiệt xác đã đành, họ đã bị cuộc sống khắc khổ biến thành những người hà tiện nhất nhì thế giới. Xe hơi đậu trong nhà cũng được che kín bằng vải bạt để ngăn bụi. Va-li, đồ đoàn mang lên tàu bè đều được bọc kỹ bằng vải dầu.

Thế là hết một đêm ở Mạc tư khoa.

Nếu không bị lời dạy Văn Bình còn ngủ đến trưa. Bô-rét lo liệu rất chu đáo và hậu hĩ: chàng vừa mở mắt thì hai cô bồi phòng ngon lành đã chực sẵn. Như thường lệ, chàng vào phòng tắm. Một cô bước theo, và ân cần dặn chàng:

— Yêu cầu đồng chí đừng cạo râu.

Văn Bình ngạc nhiên. Chỉ một ngày quên cạo

là râu chàng đâm ra tua tủa. Tại sao người đẹp Liên sờ lại không muốn chàng cạo râu. Đường như đọc được tư tưởng chàng, nàng nói tiếp:

— Đây là lệnh của đồng chí Bô-rét. Quần áo lẽ ra được ủi cho phẳng nếp em lại vò cho nhàu đi. Vì..

— Tôi hiểu rồi. Vì tôi là ngoại kiều bị chính phủ số viết trục xuất.

— Đúng. Đồng chí đừng lấy làm phiền nhá. Chúng em được lệnh săn sóc đồng chí một cách đặc biệt. Đồng chí cần gì cũng có.

— Tôi cần một thứ rất khó kiếm.

— Nhà kho KGB chứa sẵn những thứ rất khó kiếm nhất trên thế giới. Rượu sâm banh Achelô (1) 1794 mỗi chai gần 40 đô-la mà có cả chục két.

— Cô lầm rồi. Sâm banh Achelô 1794 rẻ nhất cũng hơn một trăm đô-la. Nhưng tôi không khoái sâm banh.

— Vậy đồng chí cần gì?

— Cần cô. Nếu tiện thì cần cả hai cô.

Cô bồi phòng kiểm nhân viên KGB đỏ mặt:

— Thưa đồng chí, chúng em không chuyên về... môn này. Nếu đồng chí muốn, em xin gọi điện thoại.

— Không. Cô không chuyên thì thôi. Phiền cô

(1) đó là Grande Fine Champagne Arbellet, một trong những thứ rượu đắt tiền nhất thế giới.

báo cáo với Bô-rét là tôi muốn khiếu nại.

— Thưa đồng chí...

— Tôi ghét được gọi là đồng chí. Cô nên gọi tôi bằng một tiếng khác. Sở dĩ tôi khiếu nại vì cô đã từ chối. Chừng nào tôi phải ra phi trường ?

— Thưa... trong vòng một giờ nữa.

— Cô trình lên Bô-rét còn kịp chân. Cô trình giùm là tôi đã thay đổi ý kiến. Tôi không đi An-ba-ni nữa. Không đi là lỗi ở cô. Cô đã làm tôi bực mình.

— Khô quá, xin ông thương em.

Cô gái rón rén ngồi xuống giường, vẻ mặt tội nghiệp. Văn Bình kéo nàng lại hôn rồi phá lên cười :

— Thôi, tôi đùa đấy. Tôi không quấy nhiễu các cô đâu.

Chàng xô cô bồi phòng KGB ra. Lẽ ra nàng phải vui sướng khi được Văn Bình buông tha. Trái lại, nàng lại buồn thêm. Nàng thè lưỡi liếm mép, bộ điệu tiếc nuối. Văn Bình đã hiểu nguyên nhân. Cái hôn của chàng đã khiến nàng tê dại. Nàng ngồi dờ bèn chàng, miệng hé ra, mắt van lơn, như muốn xin chàng hôn nữa, hôn thêm nữa. Và nàng sẵn sàng đợi chàng tiến xa, tiến xa thêm nữa.

Nhưng Văn Bình đã khoác sơ-mi vào người. cử chỉ bình thản. Cô gái ngơ ngẩn đứng đấy. Chàng bẹo má nàng :

— Bây giờ, nếu tôi cần cô, cô có chịu không ?

Chẳng nói, chẳng rằng, cô gái ôm cứng lấy chàng. Cử chỉ yêu đương cuồng nhiệt của nàng còn hùng hồn gấp trăm lần lời nói ưng thuận. Lần này Văn Bình vượt ve lâu hơn, với nhiều nghệ thuật hơn. Đến khi chàng buông ra, cô gái ngồi phịch xuống nền phòng, bưng mặt khóc rưng rức như đứa trẻ.

Đúng 8 giờ rưỡi, Bô-rét tới. Hắn chia bàn tay kéch sù ra, giọng thân mật :

— Anh khỏe chứ ?

Chàng đáp lại bằng cái nhún vai. Nếu biết chàng là Văn Bình, chắc hẳn Bô-rét không dám cười đon đả nữa. Hắn hỏi chàng :

— Nhân viên của tôi có làm anh vừa ý không ?

Chàng xoa hai bàn tay vào nhau :

— Cảm ơn anh. Mọi cái đều hoàn hảo, ngoại trừ khoản đàn bà..

Bô-rét gãi gãi đầu hỏi :

— Xin lỗi anh nhé. Bọn gái cứ khỏi ở ngoại ô nên về không kịp. Lần sau anh sang đây, tôi sẽ mời anh thưởng thức những ả đẹp nhất Liên xô.

« Lần sau » ... Bô-rét đã hứa với chàng nhiều lần như vậy. Hơn ai hết, chàng biết là không còn « lần sau » nào nữa. Xong việc ở Tirana, chàng sẽ lãnh một viên đạn đồng vào tim. Bô-rét khỏi phải trả tiền lại bảo vệ được bí mật công tác.

Bôrét đưa cho Văn Bình một tờ giấy nhỏ rồi dặn :

— Anh đọc kỹ đi. Phi cơ chở phái đoàn bác học Trung quốc sắp đáp xuống trường bay Chêrê-mêtiêvô.

Bôrét đi lững thững trong phòng, hai tay chấp sau đít. Văn Bình đọc xong, trả tờ giấy lại. Bôrét hỏi :

— Thuộc chưa ?

Văn Bình đáp :

— Rồi.

Bôrét lại chia tay ra :

— Chúc anh thượng lộ bình an.

Bàn tay hãn lạnh ngắt như bàn tay ma. Hồi nãy Bôrét đeo găng bằng lông cừu nên chàng không nhận thấy. Theo kinh nghiệm, Văn Bình có thể đoán được tâm tính người lạ bằng cách nắm bàn tay. Bàn tay nóng thường là bàn tay của người thành thật. Hầu hết những kẻ khô khan, hoặc quỷ quyệt đều có bàn tay lạnh.

Tuy nhiên, bàn tay của Bôrét lại toát ra một khí lạnh lạ lùng. Nếu không giỏi nội công Văn Bình đã bủn rủn. Chàng đã nghe nói nhiều về tài nghệ của hãn, giờ đây chàng mới thấy rõ sự thật. Bôrét có thân hình mập mạp, chặm chạp và nặng nề, song đó chỉ là mã ngoài không đáng kể. Đáng kể là khí lực. Vì khí lực quyết định cho thắng bại

trong mọi cuộc đấu võ thuật. Bàn tay toát ra khí lạnh lạ lùng này chứng tỏ trùm phân gián số viết Bôrét cũng giỏi về vận công như chàng. Nghĩa là hãn có tài biến tay nóng thành lạnh, tay lạnh thành nóng. Bình thường, bàn tay hãn chỉ âm ỉm. Bôrét rút găng, chuyển hàn khí ra bàn tay là để thử tài của Văn Bình

Mắt Bôrét chớp nhẹ một cái. Hãn khám phá ra chàng là võ sĩ nội công thượng thừa. Trong giây phút hãn có vẻ bối rối. Văn Bình phải cấp thời trấn tĩnh để không lộ vẻ bối rối ra ngoài mặt. Vì nếu chàng bối rối hãn có thể thay đổi ý kiến. Hãn có thể ra lệnh cho vệ sĩ giết chàng.

Đến khi ra đến phi trường Văn Bình mới thở phào ra, nhẹ nhõm. Gánh nặng ngàn cân đã được cất khỏi ngực chàng. Xe chạy qua cổng phi trường hai tên vệ sĩ Mông cổ của Bôrét chụp mớ-nốt vào tay chàng sau khi xin lỗi :

— Anh đừng lấy làm phiền nhé ! Theo luật lệ, ngoại kiều bị trục xuất không được tự do lên máy bay. Nhân viên công lực phải công tay, áp giải ra tận phi đạo.

Phi trường Chêrê-mêtiêvô rộng mênh mông, mọi lối ra vào được canh phòng hoàn toàn nghiêm mật. Xe hơi của KGB như có phép màu đi đến đâu cũng không bị hỏi giấy. Tài xế phóng hết tốc lực trên sân bay xi-măng nhẵn bóng.

Khi cửa sau xe được mở ra, Văn Bình nheo mắt trước ánh nắng ban mai rực rỡ. Tuy trời nắng to, hơi lạnh vẫn làm nhưc buốt tận xương. Chàng thấy một toán người từ trong phi công bước ra. Đi đầu là Vêlana. Tiếp sau là Khorút, gã mặt vụ xanh xao, răng sún, xử dụng cái máy quay phim Eumig tại văn phòng sở Phát triển Ngoại thương. Bô-rét đã cho Vêlana và Khorút đi theo chàng để canh chừng.

Vêlana vẫn mặc cái áo dạ dài màu sẫm, nhưng chàng nhận thấy ngắn hơn và may khít hơn. Giày và tất của nàng đều thuộc loại tốt, được sản xuất ở bên ngoài bức màn sắt. Vêlana cũng nhìn thấy chàng. Song nàng lại quay đi chỗ khác.

Toán mặt vụ KGB còn có 5 người khác nữa, toàn là đàn ông, phục sức như nhau, vẻ mặt cũng lầm lì như nhau. Mỗi người xách trên tay một va-li nhỏ. Một chiếc xe hơi lớn chở đầy hành lý từ từ chạy theo sau.

Con mắt tinh tế của Văn Bình đã nhận ra bóng dáng quen thuộc của Bô-rét trên sân thượng của nhà ăn phi công. Cái thân hình mập thù lù, và nhất là cái đầu hói tròn xoe, láng bóng ấy không thể làm ai lầm được. Bô-rét đeo cặp kiếng mát đen si đang tỉ tay vào lan can nhìn xuống sân bay.

Chiếc phi cơ phản lực dài ngoẵng đang nằm chềnh ềnh trước mặt Văn Bình. Đọc những chữ trên

thân, chàng biết đó là phi cơ Tiệp. Phía sau bức màn sắt, phi cơ Tiệp được coi là gần giống với phi cơ tây-phương, nếu khác thì chỉ khác về... nhân sự. Dường như là một định lệ bất di bất dịch, nữ tiếp viên phi hành của các công ty hàng không cộng sản đều có sắc đẹp ở dưới mức trung bình. Dầu sao... chàng vẫn hy vọng...

Chàng định nhảy xuống xe nhưng một tên vệ sĩ đã cản lại :

— Thong thả. Chờ cho hành khách lên hết đã. Anh đừng quên anh là ngoại kiều bị trục xuất vì vi phạm luật pháp xô viết.

Văn Bình cười. Tên vệ sĩ vội án ngữ trước mặt chàng :

— Chớ cười... Tay đang bị công anh còn vui thú gì mà cười? Có ai đứng núp trên sân thượng nhìn thấy thì nguy.

— Tôi cười với đồng chí Bô-rét...

— Xạo. Đồng chí Bô-rét đã dặn chúng tôi kỹ lưỡng. Anh không được tỏ vẻ thân mật với chúng tôi. Muốn cười, muốn cười thỏa thích, anh hãy trở lại Mạc tư khoa sau khi công tác hoàn tất.

Đột nhiên Văn Bình bắt sang chuyện khác. Chàng hích cùi tay vào lưng tên vệ sĩ :

— Người yêu của anh có thân hình cân đối ghê! Tôi đoán nàng độ 24,25 tuổi. Nhưng theo kinh nghiệm tôi không tin là nàng còn son giá.